

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2018. október 18. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott neve és társai ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2018. március 1. napján kihirdetett B.211/2016/147. számú ítéletét *megváltoztatja*.

I.r. és II.r. vádlott vagyon elleni bűncselekményei a Btk. 370.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés bb/ pontja, (5) bekezdés b/ pontja szerint minősülnek.

II.r. vádlott vonatkozásában megállapítja, hogy többszörös visszaeső, mellőzi a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezést és megállapítja, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

I.r. és II.r. vádlottal szemben alkalmazott halmazati büntetést 10 (tíz) év szabadságvesztésre és 10 (tíz) év közügyektől eltiltásra súlyosítja.

Egyebekben helybenhagyja azzal, hogy III.r. vádlott közbizalom elleni bűncselekményei helyesen a Btk. 342.§ (1) bekezdés b/ pontja és a Btk. 342.§ (1) bekezdés c/ pontja szerint minősülnek.

I.r. vádlottal szemben kiszabott fegyházbüntetésbe beszámítja az I.r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban 56.750 (ötvenhatezer-hétszázötven) Ft bűnügyi költség merült fel, melyből I.r. vádlott 31.750 (harmincegyezer-hétszázötven) Ft-ot,
III.r. vádlott 25.000 (huszonötezer) Ft-ot
köteles megfizetni.

I n d o k o l á s

A Győri Törvényszék a 2016. szeptember 5. napjától 2018. március 1. napjáig tartó nyilvános folytatólagos tárgyalássorozat eredményeként - az ismeretlen helyen tartózkodó II.r. és III.r. vádlottak távollétében - 2018. március 1. napján meghozott és kihirdetett, B.211/2016/147. számú ítéletével bűnösnek mondta ki *I.r. és II.r. vádlottakat* 1 rb társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében (Btk. 176.§ (1) bekezdés és (3) bekezdés), valamint 1 rb társtettesként elkövetett lopás büntetében (Btk. 370.§ (1) bekezdés, (4) bekezdés a/ pont), míg *III.r. vádlottat* 1 rb bűnsegédként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében (Btk. 176.§ (1) és (3) bekezdés), továbbá 1 rb közokirat-hamisítás büntetében (Btk. 342.§ (1) bekezdés b/ pont), valamint 1 rb közokirat-hamisítás büntetében (Btk. 342.§ (1) bekezdés b/ pont). Ezért halmazati büntetésül I.r. vádlottat 8 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés-büntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra,

II.r. vádlottat ugyancsak 8 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés-büntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra, és III.r. vádlottat - mint különös visszaesőt - szintén 8 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés-büntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

I.r. és II.r. vádlottak vonatkozásában megállapította, hogy a terheltek a büntetés kétharmad részének letöltését követő napon bocsáthatóak feltételes szabadságra, míg III.r. vádlottat a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből kizárta.

A terheltek által előzetes fogvatartásban, őrizetben, előzetes letartóztatásban, illetőleg házi őrizetben töltött időt az I.r. és II.r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztések tartamába beszámította, rendelkezett a büntetőeljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, elkobzásukról, esetenként megsemmisítésükről, illetőleg a terheltek részére történő kiadásukról.

Részben külön-külön, részben egyetemlegesen kötelezte a bűnösnek kimondott vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

A törvényszék elsőfokú ítélete ellen az ügyész I.r. és II.r. vádlottak terhére, a kiszabott büntetések súlyosítása végett jelentett be fellebbezést, míg I.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan eltérő minősítésért, a II.r. vádlott védője enyhítésért, a III.r. vádlott védője a kábítószer-kereskedelem büntette vonatkozásában felmentésért terjesztett elő jogorvoslati kérelmet. Fellebbezésének írásbeli indokolásában I.r. terhelt védője kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletben megállapított tényállást és az abból levont következtetést nagyrészt feltételezésekre, közvetett bizonyítékokra alapította.

Az ügy megítélése szempontjából kulcsfontosságú II.r. vádlotti terhelő nyilatkozat komoly ellentmondásoktól terhes, utolsó, bírói szakban tett nyilatkozatában pedig korábbi vallomásait visszavonta, mintegy mentesítve I.r. vádlottat. II.r. vádlott ismeretlen helyre távozása következtében a vallomásai közötti eltérések feloldására nincs lehetőség.

Valótlan az ítéleti indokolás atekintetben is, miszerint az I.r. terhelti nyilatkozatok is számos ponton ellentmondásosak, I.rendű vádlott ugyanis az eljárásban mindvégig következetes nyilatkozatokat terjesztett elő.

A rendelkezésre álló lehallgatási anyaggal összefüggésben a védői érvelés utalt annak lehetőségére, hogy a nyomozó hatóság túlterjeszkedett a bíróság által engedélyezett titkos információgyűjtés törvényes keretein. Ennek keretében hivatkozott a Győri Járásbíróság 1/229-1/2015.GYJB számú végzésének indokolására, amely szerint - a Győri Törvényszék elnöke által a titkos információgyűjtés engedélyezésével összefüggésben kiadott igazolás tartalmával szemben - nem 2015. március 9. napjától, hanem 2015. április 9. napjától 2015. június 6. napjáig jelölte meg a szóban forgó gépjármű utasterében folytatott beszélgetések technikai eszköz útján történő ellenőrzésének és rögzítésének időkorlátait. Ezen időintervallum pedig csak részben van átfedésben a ténylegesen 2015. április 2., április 11. és április 15. napján elfogott beszélgetések idejével. A nyomozati anyag alapján tehát a védelmi álláspont szerint túllépés történt, így a lehallgatási anyag bizonyítékként nem vehető figyelembe a tényállás megállapításánál.

A védői érvelés azt is kifejtette, hogy az elfogáskor a védencénél feltalált 2 tasak marihuána tekintetében felelősség elismerés történt, ugyanakkor a kereskedői minőségre, az ültetvény üzemeltetésben való közreműködésre vonatkozóan a bizonyítási eljárás eredménytelen maradt, ezért szükséges az elsőfokú ítélet megváltoztatása és a kétséget kizáró bizonyítékokkal történő összhangba hozatala. Indítványozta tehát védencének a kábítószer-kereskedelem büntette és lopás büntette alól történő felmentését és büntetőjogi felelősségének a kábítószer birtoklásának büntetében történő megállapítását.

Az I.r. vádlott a fellebbezésének írásbeli indokolásában részletekbe menően kitért arra, mely ellentmondásokra figyelemmel tartja alkalmatlannak a II.r. vádlotti előadásokat arra, hogy az ítéleti tényállás megállapításának alapjául szolgáljanak. Érvelése szerint A.A. vallomását minden kritika és kontroll nélkül, szinte szó szerint emelték át a vádiratba, ugyanakkor kifogásolta az első fokon eljárt

bíróság objektivitásának hiányát is. A védői állásponttal összhangban hivatkozott a lehallgatási anyag bizonyítékként történő felhasználásának jogellenességére és az ellene folytatott eljárás prekonceptiózus voltára. Fentiekre tekintettel a védőjével azonos végindítványt terjesztett elő.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.219/2016/9-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést annak helyes indokainál fogva fenntartotta és kiegészítette, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak ítélte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási szabályok megtartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, beszerezte a szükséges bizonyítékokat, az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a megállapított tényállás az iratok tartalmával összhangban áll, hiánytalan, és téves ténybeli következtetést sem tartalmaz. Az indokolási kötelezettségének is eleget tett, kellő indokát adta annak, hogy a tényállást mely, egymást erősítő bizonyítékokra alapította.

A vádlottak bűnösségére levont elsőbírói következtetés is okszerű, ugyanakkor I.r. és II.r. vádlottak terhére megállapított lopás büntetése tekintetében meg kell állapítani, hogy rendszeres haszonszerzésre törekedve, hosszú időn keresztül lopták az áramot, cselekményük tehát üzletszerűen elkövetettnek, azaz súlyosabban minősül.

A büntetés kiszabása körében a fellebbviteli főügyészségi megítélés szerint a törvényszék eltúlzott jelentőséget tulajdonított I.r. és II.r. vádlottak esetében az enyhítő körülményeknek, és nem a tényleges súlyuknak megfelelően mérlegelte a súlyosító körülményeket sem. A halmazati szabályokra figyelemmel 5-25 évig terjedő szabadságvesztés-büntetéssel fenyegetett I.r. és II.r. vádlottak cselekménye, akik nagy vagyoni és energia ráfordítással, modern, nagy kiterjedésű marihuána ültetvényt hoztak létre, azt éveken át működtették, cselekményük társadalomra veszélyessége kiemelkedő, ezért az elsőfokú bíróság által a középértéktől a vádlottak javára alkalmazott eltérés semmiképpen nem indokolt.

Összefoglalóan az elsőfokú ítélet megváltoztatására, I.r. és II.r. vádlottakkal szemben a megállapított vagyon elleni bűncselekménynek a Btk. 370.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés bb/ pontja alapján az (5) bekezdés b/ pontja szerint lopás büntetteként történő minősítésére, a velük szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés tartamának jelentős felemelésére, egyebekben pedig mindhárom vádlott tekintetében az elsőfokú határozat helybenhagyására irányult.

A másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a fellebbviteli főügyészség képviselője az írásban benyújtott indítványának megfelelően kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását.

Érvelése szerint a megállapított tényállás megalapozott, a vádlott terhére levont jogi következtetés törvényes. A cselekmény minősítése az irányadó jogszabályoknak megfelel, jelen esetben az ügy tárgyát a kábítószer termesztése képezte, a terheltek a sorozatosan leszűretelt kábítószerrel a rendelkezésre álló adatok szerint értékesítették is. Tevékenységük utóbbi jellege miatt értelemszerűen a kábítószer-kereskedés jöhet csak szóba. Helytállóan járt el az elsőfokú bíróság akkor, amikor a feltalált, lábon álló növényegyedekben lévő kábítószeranyagot nem vette figyelembe, a minősítés alapját helyesen a növényi egyedek töszáma képezte.

A büntetés kiszabása körében az első fokon eljáró bíróság által alkalmazott joghátrányt eltúlzottan enyhének találta, az amúgy is kiemelkedő tárgyi súlyú, és 25 évi szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmény a konkrét megvalósítási körülményeire tekintettel kiemelkedő társadalomra veszélyességet hordoz, amelynek súlyát tovább emeli, hogy az ültetvény működéséhez jelentős volumenben illegálisan használtak áramot.

A fentiekre figyelemmel az ügyészi álláspont szerint jelentős mértékű súlyosítás indokolt mind a kiszabott szabadságvesztés, mind az alkalmazott mellékbüntetés terén.

I.r. vádlott védője a fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében ismételt hangúlyozta, hogy a fellebbezésük iránya a védelem terhére rótt jelentősebb tárgyi súlyú

bűncselekmény minősítésének megváltoztatása. Annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság széles körűen folytatta le a bizonyítási eljárást, ítéletét az általa önkényesen mérlegelt bizonyítékokra alapozta, ebből következően a megállapított tényállás nem helyes, így abból nem is vonhatott le okszerű következtetést a büntetőjogi felelősség megállapíthatósága tárgyában. II.r. vádlott az eljárás során több vallomást tett, elfogásakor az ültetvényt a saját magáénak ismerte el, a későbbiek során azonban módosította a védekezését, és beemelte az I.r. vádlottat is az elkövetői körbe. Előadása szerint ő az ültetvény kiépítésével, kezelésével foglalkozott, Kósa feladata pedig az értékesítés volt. Az ezzel kapcsolatos nyilatkozatát fogadta el a tényállás alapjául a bíróság. Nem hagyható figyelmen kívül azonban, hogy míg a II.r. terhelt a saját szerepét részletesen kifejtette, addig I.r. vádlott cselekvősege vonatkozásában már közel sem volt ilyen széleskörű a terhelő nyilatkozat, konkrétumokat, részleteket nem említett, arra azonban hivatkozott, I.r. vádlott tehet róla, hogy lebukott, és ezért neheztelt is **B.B.ra**. Mindezek után azonban a tárgyalási szakban visszavonta a védencét terhelő vallomásait.

Annak ellenére, hogy II.r. vádlott társára is terhelő vallomásait fogadta el az elsőfokú bíróság a tényállás alapjául, ezen előadások korántsem ellentmondásmentesek, vizsgálni kellett volna, hogy a vallomásváltoztatásoknak mi volt az indítéka. Ezzel kapcsolatosan csak az a következtetés vonható le, hogy annak idején a védencét is terhelő vallomásait II.r. vádlott azért tette, mert csak ekként volt lehetősége enyhébb kényszerintézkedés alá kerülni. A terhelő vallomása árán jutott végül is házi őrizetbe, ahonnan sikeresen meg is szökött. Kizárólag II.r. vádlott terhelő vallomása lett figyelembe véve, ténylegesen azonban csak az első és az utolsó előadása tekinthető valósnak és következetesnek. Ezzel szemben I.r. vádlott mindvégig konzekvens volt, vallomásaiban ellentmondások nem tárhatóak fel.

Az igazságügyi botanikus szakértői vélemény értékelésével összefüggésben is mutatkoznak problémák, az eredeti szakvélemény 2014. augusztusában jelölte meg az ültetvény üzemszerű működtetésének kezdetét, a szakértő tárgyalási nyilatkozata szerint elképzelhető, hogy az már korábban is működött, ez azonban egy eshetőleges megállapítás volt, az írásbeli véleményhez képest erre a megengedő jellegű válaszadásra ítéleti tényállást nem lehetett volna alapozni. Nem elhanyagolható az sem, hogy a nyomrögzítés csak II.r. és III.r. vádlottak esetében vezetett eredményre, I.r. vádlottól a helyszínen semmilyen nyomot nem találtak. Ehhez járul az is, hogy a kábítószer átadás és értékesítés szempontjából nem történt az ügyben tettenérés, a vádlott a töle lefoglalt, mintegy 200 gramm marihuánát elismerte sajátjának, ennél súlyosabb elkövetési magatartás az esetében nem volt bizonyítható, ez pedig a kereskedői tevékenységet megalapozó mennyiséget nem támasztja alá. Összességében a minden kétséget kizáró bizonyítás szintjén csak kábítószer birtoklásában állapítható meg védenca felelőssége.

A lehallgatási anyaggal kapcsolatos korábbi kifogását fenntartotta, a védői álláspont szerint a nyomozó hatóság részéről túllépés történt a bírói engedélyben meghatározott keretekhez képest, a megkezdés előtt lehallgatott beszélgetés anyagát is bizonyítékként kezelték, erre pedig törvényes lehetőség nincs. Az engedélyezés kezdő időpontjával kapcsolatosan eltérés van a rendelkezésre álló iratok szerint, amennyiben pedig túllépés történt, akkor ezen bizonyítékot ki kell rekeszteni a bizonyítási anyagból.

Miután a vád nem nyert kellő alátámasztást, csak a drog birtoklásában állapítható meg I.r. vádlott büntetőjogi felelőssége.

Utóbbiakra figyelemmel az elsőfokú bíróság által meghozott ítélet megváltoztatására tett indítványt akként, hogy kérte védencének a kábítószer-kereskedelem büntette és a lopás büntette alól történő felmentését, büntetőjogi felelősségének 1 rb, a Btk. 178.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő kábítószer birtoklásának büntetében történő megállapítását, s ennek megfelelő büntetés kiszabását.

A fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében II.r. vádlott védője az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta, ismételten hivatkozott védenca feltáró jellegű, a saját szerepét is részletező beismerő vallomásra, amelynek megtételéért nyilvánvalóan senki, a hatóság részéről eljáró személyek sem kértek semmit, ellenkező esetben nem azonos időpontban szabadultak volna a legszigorúbb kényszerintézkedésből. Az I.r. vádlotti védelem utóbbival kapcsolatos hivatkozása tehát megalapozatlan.

Ismételten felhívta a figyelmet arra, hogy a védenca beismerő vallomása, az eljárás eredményességéhez való hozzájárulása olyan kiemelkedő nyomatékú enyhítő körülmény, amelyet jelentősebb súllyal indokolt figyelembe venni, így szükségesnek mutatkozik az első fokon vele szemben alkalmazott joghátrány mérséklése.

A másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében III.r. vádlott védője arra hívta fel a figyelmet, hogy védenca a tárgyalási szakban sem volt jelen terheltként, védői tisztségéből fakadóan kérte III.r. vádlott felmentését.

Érvelése szerint védenca terhére rótt cselekmény kellő alappal nem állapítható meg, a bűncselekménnyel érintett helyszíneken III.r. vádlott egy-két alkalommal fordult csak meg, az eljárás során tagadta a felelősségét. II.r. vádlott elfogadott nyilatkozata szerint a kábítószer termesztésre 2012. év óta került sor, III.r. vádlott azonban csak 2015. év elején költözött ebbe az ingatlanba, ott nem is lakott rendszeresen, nem állapítható meg, hogy konkrétan milyen tevékenységben vett részt. Nincs arra adat, hogy bármilyen értékesítésben közreműködött volna, legfeljebb saját fogyasztásra használta a szert az elvégzett munkája ellenértékéért. A törvényszék a tényállás megállapításakor túlértékelte védenca szerepét, az alkalmazott minősítés téves, a kábítószer-kereskedelem III.r. vádlott terhére nem állapítható meg, ellentétben a két közbizalom elleni bűncselekménnyel, amelynek megállapításával a védő egyetértett.

Fentiekre figyelemmel a kábítószer-kereskedelem büntettének vádja alól történő felmentésre tett indítványt.

Utolsó szó jogán előadott felszólalásában I.r. vádlott csatlakozott a védője által előadottakhoz. Álláspontja szerint az egész eljárásban a „jó lesz az ügy” hozzáállás volt tetten érhető, II.r. vádlott beismerő vallomását készpénznek véve folytatták le a nyomozást, kísérletet sem tettek arra, hogy a hamis állításokat cáfolják. Az eljárás során nem létező tényekkel kapcsolatos valótlan állításokra alapozták a tényállást, a közöttük lévő ellentmondásokat meg sem kísérelték szembesítések útján feloldani. A vádhatóság konkrét bizonyítékot nem tudott felmutatni, tettenérés nem történt, egyébiránt az anyagi körülményei is kizárták a díleri tevékenység folytatását.

Érvelése szerint az elsőfokú bíróság feltételezéseken alapuló ítéletet hozott vele szemben, ténszerűen semmi nem igazolja az ellene felhozott vádakat.

Az ügyvédi indítványnak megfelelő másodfokú határozat meghozatalát kérte.

Az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett kétirányú fellebbezésekre, a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakra, az előterjesztett védelmi fellebbezések írásbeli indokolásainak tartalmára, valamint a másodfokú nyilvános ülésen elhangzottakra figyelemmel az ítéletábra a fellebbezésekkel sérelmezett elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590.§ (1) és (2) bekezdései alapján felülbírálta.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartva, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást, az ítéletábra nem észlelt olyan szabálysértést, amely akadályát képezte volna az ítélet másodfokú felülbírlatának.

Az elsőfokú bíróság által foganatosított, valamint a nyomozati szakban a bizonyítékok felderítésével, beszerzésével, biztosításával kapcsolatos eljárási cselekményekkel összefüggésben

sem tárt fel a másodfokú bíróság törvénysértést, így a rendelkezésre álló bizonyítási anyagból annak értékelése során nem kellett bizonyítékot kirekeszteni.

Az ítélet felülbírálata során megállapítható volt, hogy a törvényszék a tárgyalás anyagává tett minden olyan bizonyítékot, amely a tényállás megalapozott megállapításához elengedhetetlen volt, az irányadó történeti tényállást érdemében teljes körűen felderítette, s azt mindenben helyénvaló módon is állapította meg, ennek érdekében sort kerített a lehetséges vonatkozásokban a terheltek kihallgatására, a tárgyalás anyagává téve a büntetőeljárás során tett valamennyi előadásukat, és megfelelően eleget tett a bizonyítással összefüggő egyéb kötelezettségeinek is. Perrendszerűen folytatta le a bizonyítási eljárás további részcselekményeit, így C.C., tanú 4, D.D., E.E., tanú 3, tanú 1 tanúként történő kihallgatását; a nyomozati iratok között rendelkezésre álló névtelen bejelentés, a becsatolt rendőri jelentések, a helyszíni szemle jegyzőkönyve, az igazságügyi botanikus szakértői, vegyész szakértői, ujjnyomat szakértői, épületvillamossági szakértői és toxikológiai szakértői vélemények tartalma, a titkos információgyűjtés keretében technikai eszközzel végzett hangrögzítés eredménye, a külföldi megkeresés és arra adott válasz, egyéb jelentések és más okirati bizonyítékok felhasználása, valamint mindezeknek az irányadó ítéleti tényállás alapjaként hiteltérdemlő bizonyítékok gyanánt történt értékelése érdemi kívánnivalót nem hagyott maga után.

Fentiek szerint a megfelelő körben és minden szükséges vonatkozásban beszerzett bizonyítékhalmoz tárgyalás anyagává tételére a törvényi előírásoknak megfelelően került sor, a bizonyítéktérképezés és a bírói ténymegállapító tevékenység alapját a törvényesen beszerzett bizonyítékok képezték.

A mérlegelő és ténymegállapító tevékenysége során az elsőfokú bíróság helytállóan vont következtetést arra nézve, hogy egyik vádlott vallomása sem alkalmas önmagában arra, hogy az az ítéleti tényállás alapját képezze, ugyanakkor ezzel összefüggésben helytállóan tulajdonított jelentőséget II.r. vádlott társait is terhelő nyilatkozatainak, amelyek a tényállás megállapítása szempontjából a legtöbb releváns adatot tartalmazták, és mindezeket helyénvaló módon fogadta el az ítéleti tényállás alapjául azokban a vonatkozásokban, amelyekben egyéb hiteltérdemlő bizonyítékok is megerősítették, illetőleg alátámasztották azokat.

Az iratok tartalmának megfelelően rögzített és számba vett adatokon nyugvó, törvényes mérlegelés alapján jutott arra a következtetésre a törvényszék, miszerint az I.r. vádlottnak a tettenérésekor, elszámoltatásakor, illetőleg a bűncselekmények elkövetési helyszínein tanúsított szóbeli és nem verbális magatartása, közreműködése, illetőleg a büntetőeljárás nyomozati és tárgyalási szakában előadott utólagos védekezése és hivatkozásai között nem teremthető meg az összhang, ezek között lényegi ellentmondások feszülnek, ezek feltárásával és az elsőfokú bíróság általi értékelésével az ítélet táblája is mindenben egyetértett. Mindehhez járult a titkos információgyűjtés keretében keletkezett és törvényesen rögzített lehallgatási anyag által szolgáltatott bizonyítékhalmoz, amely az I.r. terhelte védekezését alapvetően, lényegét tekintve is egyértelműen cáfolta, azok tartalmából egyértelmű, hogy a szóban forgó 3 lehallgatott beszélgetésben a kábítószer ültetvényről és ahhoz kapcsolódó értékesítési tevékenységről esik részletesen szó, amelynek tényét a nyomozati kihallgatása során a szóban forgó beszélgetés tartalmának elétárását követően maga az I.r. vádlott is kifejezetten elismert. A lehallgatási anyag felhasználhatósága szempontjából releváns bizonyíték a Győri Járásbíróság 1/229-1/2015. GYJB számú végzése, amely a technikai eszközök útján rögzített beszélgetések közül háromnak, a 2015. április 2-i, április 11-i és április 15-i lehallgatás anyagának a büntetőeljárásban bizonyítási eszközként történő felhasználását engedélyezi, illetőleg a nyomozati iratok 384. oldalán fellelhető igazolás, amely szerint 2015. március 9. napján 12 órától 2015. június 6. napján 12 óráig történt az I.r. vádlott által használt gépkocsi utasterében folytatott beszélgetések technikai eszköz útján történő ellenőrzése és rögzítése. Mindehhez képest az az elírás, amely a korábban említett végzés indoklásában szerepel a technikai úton történő ellenőrzés és rögzítés kezdő időpontjával összefüggésben, nyilvánvalóan nem tekinthető irányadónak és nem

járhat olyan következménnyel, hogy a szabályszerűen elrendelt, véghezvitt és dokumentált titkos információgyűjtés 3 szóban forgó produktuma ne lenne értékelhető releváns bizonyítékként.

Nem támadható emellett az az elsőbírői mérlegelés sem, amelynek eredményeképpen az elsőfokú bíróság arra a megállapításra jutott, hogy a botanikus szakértői vélemény megállapításai jórészt egyezőséget mutatnak a II.r. vádlott által tett beismerő vallomásban részletezettekkel. Az említett szakértői vélemény, a botanikus szakértő nyomozati és tárgyalási szakban tett előadásai egységként kezelendők, annak részét képezi az a tárgyalási kiegészítés is, miszerint nem zárható ki a helyszínen talált tárgyak alapján, hogy az ültetvény már 2012. évben működni kezdett, mi több, több jel is arra utal, hogy az eredetileg kezdő időpontként megadott 2014. augusztusa előtt is működni kellett. Ezzel összefüggésben a szakértő kimerítő indokát adta annak, miért módosította, pontosította a korábbi álláspontját, amely az elsőfokú bíróság által e tekintetben megállapított történeti tényállási részt illetően mindenben egyeztethető a II.r. vádlotti feltáró beismerő vallomásban foglaltakkal. Minderre figyelemmel alappal nem kifogásolható utóbbi két bizonyíték egymásra tekintettel történt értékelése, és azoknak más, azonos irányú bizonyítékokkal egyetemben az ítéleti tényállás alapjaként történt elfogadása, egyúttal erre tekintettel nem tartható az a védelmi hivatkozás, miszerint az I.r. vádlottal szemben emelt vád, illetőleg meghozott ítélet minden kritika és kontroll nélkül kizárólag II.r. vádlott vallomásán alapul, amelyet egyéb bizonyítékok sem támasztanak alá.

A vele szemben megindított és lefolytatott büntetőeljárás preconcepziós voltára történt I.r. vádlotti és védelmi hivatkozások pusztán nem igazolható vélelmzéseken, alá nem támasztható feltételezéseken alapulnak, ezért a nyomozó hatóság tagjaival, az eljáró ügyészekkel, illetőleg az elsőfokú eljárást lefolytató bírósággal kapcsolatos, az érintettek objektivitásának hiányát, vele szembeni negatív irányú elfogultságát hangoztató kijelentései, hivatkozásai sem foghatnak helyt.

Tehát az I.r. vádlottnak és a terhelti védelemnek a másodfokú büntetőeljárás során előterjesztett és érdemét tekintve a korábban előadott védekezést megismétlő érvelése valójában a törvényszék által helyesen számba vett és részletezett, majd logikus gondolatmenettel alátámasztottan helytállóan értékelt releváns bizonyítékok felülmérlegelését célozta, amelyre azonban a Be. 593.§ (2) bekezdésében megfogalmazott tilalom folytán a másodfokú eljárásban a megalapozottan megállapított tényállás mellett nem kerülhetett sor.

Összességében megállapítható, hogy az első fokon eljáró törvényszék részletesen és körültekintően elemezte és egyúttal fel is oldotta a beszerzett bizonyítékok között mutatkozó ellentmondásokat, a szükséges részletességgel megindokolta, hogy a tényállást mely, egymást erősítő bizonyítékokra alapította az I.r. vádlott védekezésével szemben, így a rendelkezésre álló bizonyítási anyag alapos és érdemében sem kifogásolható elemzésével az indokolási kötelezettségének is megfelelően eleget tett.

Az első fokon eljáró bíróság a megalapozott tényállásból helytállóan vont következtetést a terhelték bűnösségének megállapíthatóságára, ezen túlmenően a másodfokú bíróság túlnyomórészt helyénvalónak találta a bűncselekmények jogi minősítését és az ahhoz fűzött indokolást is. Megállapítható, hogy az eljáró törvényszék helytálló szempontrendszer alapján vizsgálta a terhelték büntetőjogi felelősségének feltételeit, s az ítélet táblája a vádlottak által elkövetett cselekmények konkrét jogi minősítését illetően is jórészt a törvényszékkel azonos következtetésre jutott, az I.r. és II.r. vádlottak terhére rótt vagyon elleni bűncselekmény vonatkozásában azonban meg kellett állapítani, hogy az érintett terhelték hosszú elkövetési időszakon keresztül, nyilvánvalóan rendszeres haszonszerzésre törekedve tulajdonították el a történeti tényállásban szabatosan megjelölt mennyiségű áramot, ezért cselekményük a Btk. 459.§ (1) bekezdés 28. pontja szerint üzletszerűen elkövetettként, a Btk. 370.§ (1) bekezdésbe ütköző, de a (2) bekezdés bb/ pontjában foglaltakra figyelemmel az (5) bekezdés b/ pontja szerint megvalósított magatartásnak minősül, erre figyelemmel az első fokon meghozott ügydöntő határozat a Be. 606.§ (1) bekezdése alkalmazásával megváltoztatásra szorult.

A büntetéskiszabás másodfokú felülbírálati során az ítéletábra is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által helytállóan számbavett és értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre, és összességében osztotta a törvényszék álláspontját azzal összefüggésben is, hogy az enyhítő körülmények jelentősen nagyobb nyomatékára figyelemmel I.r. és II.r. vádlottak vonatkozásában a középértéket el nem érő tartamú szabadságvesztés kiszabása indokolt. A büntetéskiszabás egyes körülményei ugyanakkor pontosításra szorultak, II.r. vádlott nem pusztán büntetett előéletű, hanem többszörös visszaesőnek is minősül, hiszen a Siófoki Városi Bíróság a 2009. január 12. napján jogerőre emelkedett 5.B.247/2008/6. számú ítéletével különös visszaesőként ítélte 10 hónap börtönbüntetésre, mellékbüntetésként 2 év közügyektől eltiltásra, ezen büntetése a rendelkezésre álló adatok alapján 2014. július 13. napjával évült el, azonban úgy tekintendő, hogy a büntetés tényleges végrehajtása, megkezdése hiányában a terhelt a végrehajthatóság megszűnésétől számított 3 éven belül követte az újabb, végrehajtandó szabadságvesztéssel szankcionált bűncselekményét. Fentiekben túlmenően további súlyosító nyomatékot kellett tulajdonítani I.r. és II.r. terhelt vonatkozásában annak a ténynek, hogy nagyobb tárgyi súlyú, súlyosabban büntetendő vagyoni elleni bűncselekményt kellett a terheltre megállapítani. Fentiekre is figyelemmel nem osztotta azonban a másodfokú bíróság a törvényszék azzal kapcsolatos álláspontját, hogy az általa figyelembe vett körülmények alapján a belső arányosság követelményét kielégítené mindhárom terhelt vonatkozásában azonos tartamú szabadságvesztés-büntetés kiszabása, figyelemmel arra, hogy I.r. terhelt cselekvősege és szerepe, magatartásának társadalomra veszélyessége számottevően meghaladja a II.r. terhelt közreműködésének súlyát, de ennek jelentősebb nyomatékát kiegyenlíti II.r. vádlott többszörös visszaesői minősége, ugyanakkor szükségesnek mutatkozik a II. fokú bíróság által a fentiek szerint értékelt tényezőkre figyelemmel mindkét érintett vádlott esetében a büntetési tartam felemelése.

Az összes releváns büntetéskiszabási tényező egymásra tekintettel is történt értékelése alapján tehát megállapítható, hogy az első fokon kiszabott szabadságvesztés-büntetéssel I.r. és II.r. terhelt vonatkozásában nem érhetőek el a büntetési célok, az alkalmazott joghátrány nem szolgálja megfelelően a speciál prevenció mellett az általános megelőzéssel összefüggő célkitűzéseket sem, s nem tekinthető arányosnak az érintett vádlottak és az általuk megvalósított cselekmények társadalomra veszélyességi fokával, egyúttal nem alkalmas más személyek hasonló bűncselekmény megvalósításától történő visszatartására. A nevezettekkel szemben a büntetési célok megvalósításához magasabb tartamú szabadságvesztés-büntetés alkalmazása és ahhoz igazodó mértékű mellékbüntetés kiszabása indokolt, ezért az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ügydöntő határozatát e vonatkozásban is megváltoztatta, nevezett terhelttel szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés és mellékbüntetés tartamát a rendelkező részben foglaltak szerint súlyosította.

Nem törvényes II.r. vádlott tekintetében a feltételes szabadságra bocsátással összefüggő ítéleti rendelkezés sem, s arra figyelemmel, hogy II.r. vádlott a korábbi, határozott ideig tartó végrehajtandó szabadságvesztésre ítéltése után, annak végrehajtása befejezése előtt, többszörös visszaesőként követte el a jelen elítélés alapjául szolgáló szándékos bűncselekményét, a Btk. 38.§ (4) bekezdés a/ és d/ pontjai alkalmazásával a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből őt az ítéletábra kizárta, s egyúttal mellőzte az elsőfokú ítéletnek a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározásával összefüggő rendelkezését is.

Az irányadó büntetéskiszabási tényezők helyes értékelése mellett kellő alappal került sor III.r. terhelt vonatkozásában a vele szemben alkalmazott szabadságvesztés-büntetés és mellékbüntetés kiszabására, azok meghatározott tartama a büntetési célok megvalósításához elegendő és arányosnak tekintendő a cselekmények tárgyi súlyával, a terhelt alanyi bűnösségével és személyisége társadalomra veszélyességével.

Egyebekben a másodfokon eljáró bíróság a törvényszék ítéletének további járulékos rendelkezéseit - amelyek törvényesek és megalapozottak - a Be. 605.§ (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta azzal, hogy a törvényszék által vétett elírás helyesbítésével III.r. vádlott közbizalom elleni bűncselekményeit a Btk. 342.§ (1) bekezdés b/ pontja és a Btk. 342.§ (1) bekezdés c/ pontja szerint minősülő cselekményekként jelölte meg; a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdései alapján az I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetésbe beszámította a terhelt által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a másodfokú ítélethirdetés napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt; illetőleg a Be. 613.§ (1) bekezdése alkalmazásával megállapította a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét, és rendelkezett annak viselése tárgyában is.

Győr, 2018. október 18.

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

.Németh Balázs sk.
előadó bíró

.Élő András sk.

bíró

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Győri Törvényszék 2018. március 1. napján kelt B.211/2016/147. számú ítéletének meg nem változtatott része I.r., II.r. és III.r. vádlott vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2018. október 18.

.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke